

Վ Ե Ր Ա Ն Ա Ն

Լընակներէն, ձորերէն ու ծովերէն բարձր, վեր,
Սւելի վեր քան լեռներն, անտառները եւ ամպերն,
Արեգակէն ալ անդին, երեւներէն ալ անդին,
Լուսաւորեալ գունդերու սահմաններէն ալ անդին:

Ո՛վ իմ ոգիս, դուն կ'երթաս, կը սրբանաս հապկաւորժ,
Եւ լուրորդի մը պէս քաջ կոհակներու սիրահար,
Դուն կ'ախօսես խնդագին անհունութիւնը խորունկ,
Անպատկի հեշտութեամբ մը առնական եւ առոյգ:

Գրեա՛, քրո՛ի՛ր շատ հեռուն այս ժահոյբէն ախտագին,
Գրեա դառնալ սուրբ, անբիծ օրերուն մէջ լեռնային,
Եւ ըմպէ, ի՛ր ըմպելի մ'աստուածային, անապակ,
Անչինջ հուրէն, որով լի են միջոցները յըսակ:

Եսին բազում հոգերու եւ լայնանիստ վիշտերու,
Որ կը հնչեն ծանրութեամբ մեր միգամած կեանքերուն,
Երանելի է այն որ հուժկու թելով մը կայտառ
Կրնայ սլանալ դէպ դաշտերը լուսեղէն ու պայծառ:

- Որուն խոները, ինչպէս արտոյսները առտուան,
Ազատ քրոյ՛ի մը կ'առնեն դէպի երկինքն անսահման
- Որ կ'սաւառնի կեանքին վրայ եւ կ'ըմբռնէ իւրովի
Ծաղկանց բարբառն ու լեզուն համայն երկրի իրերուն:

ՇԱՐԼ ՊՈՏԼԵՌ

Թրգմ. ՎԱՀԱՆ ԹԷՔԷԵԱՆ

